

Kai pirmadienį atėjome į mokyklą, joje dėjosi kai kas

TIKRAI KEISTO.

Mokytojai buvo tarsi **SKRADŽIAI ŽEMĖ**

prasmegę, o Garis Peris, šokdamas ant senosios dviračių pašiūrės stogo, rėkė:

- Užlipkit ir prisijunkit, jei manot esą pakankamai kieti!

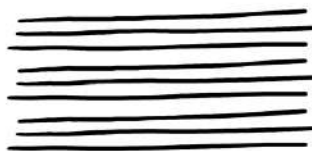
Niekas nė nemėgino jo sustabdyti. Jau ruošiausi sakyti, kad reikėtų pašaukti ką nors, kol Garis nenukrito ir nesusilaužė abiejų kojų. Tačiau tada iš mokyklos raštinės pasigirdo **RIKSMAI**.

NULĖKĖ pažiūrėti, pamatėme, kad visos raštinės tetulės **ŠAUKIA** į telefonų ragelius. Viena iš jų mus pastebėjo, todėl pasiteiravau, kodėl **ŠAUKIA**. Ji akimomu užtraukė langelio užuolaidėlę,

man net NESPĖJUS BAIGTI SAKINIO.
(Beje, nežinojau, kad tie langeliai turi
UŽUOLAIDĖLES!)

Ūmai koridoriumi atgužėjo daugybė
mokytojų. Jie ėmė garsiai belstis į
direktoriaus kabineto duris. Atrodė

MEGA PIKTI.

Stebėjome, kaip vos vos prasivėrė
durys, pro jas kyštelėjo RANKA ir ant
durų užklįjavo raštelį. Tada ranka dingo,
o durys staigiai užsidarė.

Pažvelgiau į Džudę, Džudė – į Zaką, o
Zakas – į Meisę. Meisės akys sužvairavo,
nes raštelyje buvo parašyta:

Mes

kas vyksta. Pastarąjį kartą nepaprastas **TIK MOKYTOJŲ** susirinkimas buvo sušauktas, kai vienas iš antrojų įstrigo krepšinio reikmenų spintoje ir pusdienį niekas negalėjo rasti spintos rakto. Nuogąstavome, kad jam visą likusį gyvenimą teks **TEN GYVENTI**, vandenį ir sriubą siurbiant pro **ŠIAUDELĮ**, įkištą į **RAKTO SKYLUTĘ**. Vis dėlto atvažiavo **GAISRINĖ MAŠINA** ir gaisrininkai **KIRVIU**

išlaužė spintos duris, o mes džiaugėmės

NEPAPRASTAI ILGA

popiečio pertrauka.

Todėl pasakiau, kad reikėtų patikrinti, ar niekas nejstrigo krepšinio reikmenų spintoje. Bet čiupusi mane už rankos Džudė sušuko:

- Ne! Nutiko kažkas kito. Tai **RIMTA**.

Ji buvo **TEISI**, nes mokytojai atrodė **DAUG LABIAU** suirzę, nei anąkart dėl to antroko. Rodėsi, kad ponas Bitis tuoj pravirks!